

Agata Linek

Niedokonany

dziwili się
kobieta a spokojnie stała
gdy lekarze mówili
„Nic nie dało się zrobić”

dziwili się
gdy żadna kropla
nie spłynęła
na trumnę

dziwili się
zwyczajnie pakowała
jego rzeczy
jakby robiła to codziennie

nie widzieli
gdy weszła do kuchni
rozplakała się
na zielonym blacie

rachunek
dla niego już na zawsze
niezapłacony

Soki trawienne

kromka chleba
trochę masła
kawałek szynki
jeszcze plasterki ogórka

wszystko się wchłonęło
elegancko przetrwało
nie zostanie żadne ślad

szkoda że żołądek
nie ma połączenia z
sercem

możnaby
wyrzucać wszystkie
niepotrzebne wspomnienia
nie zostałyby żaden ślad

Zima

padał śnieg
dzieci zjeżdżały na sankach
choinki stały w oknach
a na ulicach panował przedświąteczny gwar

dzisiaj
nie pozostał nawet śnieg
szyby tylko nieśmiało ozdobiły się bielą
zbić w jednym baraku kulą się z zimna
zmęczeni brudni i głodni
zaszronieni – od czasu i miejsca

może przyjdzie zbawienie
uciekniemy obłokiem ciepłego dymu

z obozu Auschwitz

Mateusz Wróbel

Monologowanie

I stało się
Zabrakło tematów do rozmów
Z samym sobą
Miasto opuściło moje wiersze
Ostatnim tramwajem z Katowic
Prawdopodobnie donikąd lub
Co być może jest pewniejsze
Dokądś gdzie i mnie za bardzo nie ma
Frustracja dokonała puczu we mnie
I skulony w sobie oczekuję jutra
Które zapomniało nadejść

To nie moja wina mała
Że pojawia się tylko w swoich smach
To w nich wyczekuj mnie na peronie
Będzie padał deszcz
A my nie będziemy w nim mokli

Teraz jednak schowałem się w zaciszu ciszy
Poza którą w jazzie odpowiedzi
Dolicza do końca ten
Który nie pojawia się w smach
Oczu ma parę i dwie źrenice pary
Nie pytaj mnie o to
Skoro cię nie ma
Licz razem ze mną od miliona do zera
Nie pytaj mnie o to
Skoro cię nie ma
Licz razem ze mną od miliona do zera
Coś przecież zrobić trzeba
Prowadzę przeciw sobie nieprzerwany ogień

Powroty 7

Niewielkie powroty do miasta są
najpiękniejsze
Takie bez transparentów i nastolatków
z papierosami
Kiedy drzwi pociągu się rozsuwają
i wypływasz
Wylewasz się potokiem ajfonów uszu ze
słuchawkami
Bezrefleksyjnych twarzy pań i panów
Dziewczyn i chłopców na dopsach
chowanych
A papierosy w ustach czekają na odpalenie
(W moich prawdopodobnie też)
Choć to peron dla niepalących
Bo cały kraj już do niepalących należy
Przebity gumowym krzyżem na wylot

Dziś wracam do miasta chętnie
Bo do miasta wraca się z chęcią zawsze
Gdy cisza panoszy się we mnie
I chłonę w siebie dźwięki i słowa
Na przystankach i peronach zasłyszane
Pobrzękują wtedy w trzewiach
A mnie w tym wszystkim nie ma
Są tylko światła latarni
Są tylko drobne skwery
Plac miarki i tramwaje
Budki z kebabami sprzedawanymi przez

Egipcjan

Ormian albo Polaków o ciemnej karnacji
Takiej jak czarna madonna z bliźniami
zdobytymi
Na placach wewnętrznych starych blokowisk
Albo komisariatach policji na których biją
A czasami gwałcą choć nie wiem tego na
pewno

Wiem tylko że miasto ładuje mną baterię
Odsysa ze mnie mnie i dobrze mi z tym
Kiedy płuca są dymu pełne
A w nozdrzach ciepły zapach jesieni i spalin
A w oczach rośnie nowy tażen
A w zębach resztki wołowiny
Które spłuczę tanią whisky i drobnym łykiem
Bardzo drogiego wina w mieszkaniu Sowy
i Łukowicza
(Tak – TEJ Sowy i TEGO Łukowicza)
Syna Sławomira (Nie TEGO sławomira – całe
szczęście)
A wracając nad ranem pierwszym pociągiem
Odrośnie jak zarost i siwy włos
Ulotne i niepoprawne szczęście

Jerzy Beniamin Zimny

w domu ojca

Dom matki, nie będzie domem jej syna,
właśnie robię porządki i widzę w kurzu
tyle życia, na grzbietach książek odciski
ojca, w notatkach podliczenia wydatków;
kwoty i liczby milionowe. Próbuję odcinać
zera i staję się biedakiem, na chwilę, bo
potem na dnie szuflady w kąciaku proteza
uśmiecha się do mnie, odwzajemniam
rozchyleniem warg, które przygryzam
widząc łaskę na wieszaku. Czeka na mnie
cierpliwie, a za oknem coraz mniejszy świat.

Nowe rozdania w poezji

1.
Zdobyłem się na odwagę i napisałem ten
wiersz;
donos na poezję, że popełniła przestępstwo
niewiary w siebie, w swój dorobek
podważany
jak wieko zmurszałej trumny. Zdobyłem się
na krok
desperacji przekraczając granicę tolerancji
słowa.
I ujrzałem przestrzeń, której jeszcze nikt nie
nazwał

2.
Pisze się przez zęby kiedy brakuje słów,
przez duże K, jak człowiekowi coś nie
wyjdzie.
Słucha się przez szumy czyszczące powietrze,
nie patrzy pod słońce, które już zachodzi.
Wszystko już było pozostaje jedynie kasać,
każdy temat tabu rodzący wieczne
wątliwości.